

Klucz odpowiedzi

1.	<p>Heraklit z Efezu – filozof grecki, zaliczany do jońskich filozofów przyrody <i>panta rhei</i> – łac. wszystko płynie; świat nieustannie się zmienia „niepodobna wstąpić dwa razy do tej samej rzeki” – nie da się dwa razy znaleźć w tym samym miejscu życia, które nieustannie się zmienia, nawet jeśli tego nie dostrzegamy „dla duszy jest śmiercią stać się wodą, a dla wody jest śmiercią stać się ziemią” – wszystko ma swoją formę, a jej zmiana jest równoznaczna z utratą istoty, racji bytu</p>
2.	<p>rzeka – życie, świat, czas; ryba ćwiartuje rybę – zabójstwo, śmierć, przemoc ucieczka z obłączonej ryby – wyswobodzenie się, ratunek, ucieczka z jakiegoś miejsca ryba kocha rybę – uczucie, miłość ryba pojedyncza, ryba odrębna – określony, odrębny, jednostkowy byt, oryginalny, zindywidualizowany element wszechświata, człowiek</p>
3.	<p>W utworach Wisławy Szymborskiej często na pozór prosty przykład albo wykorzystane figury bywa punktem wyjścia do ogólnej, uniwersalnej refleksji dotyczącej świata. Tak stało się także w tym przypadku. Ryba staje się tu metaforą człowieka i różnych jego życiowych aktywności.</p>
4.	P, P, F, F, P
5.	<p>Chodzi tu o krótkość i przemijalność (chwilowość) ludzkiego życia, zmienność świata; podmiot liryczny ujawnia się w poincie – pojawia się sformułowanie „pisuję” (tworzę).</p>
6.	<p>1 zwrotka – <i>miniesz</i> – 2 os., lp., cz. przyszły, tryb ozn.; <i>minie</i> – 3 os., lp., cz. przyszły, tryb ozn.; <i>mijamy</i> – 1 os., lmn., cz. teraźn., tryb ozn.; <i>mijajmy</i> – 1 os., lmn., tryb rozk. 2–3 zwrotka – <i>mijam</i> – 1 os., lp., cz. teraźn., tryb ozn.; <i>mijas</i> – 2 os., lp., cz. teraźn., tryb ozn.; <i>mija</i> – 3 os., lp., cz. teraźn., tryb ozn.; <i>minąłeś</i> – 2 os., lp., r.m., cz. przeszły, tryb ozn.; <i>minęłam</i> – 1 os., lp., r.ż., cz. przeszły, tryb ozn. Interpretacja tytułu powinna uwzględnić informację, że koniugacja to odmiana czasowników m.in. przez osoby i czasy. Interpretacja treści powinna oddawać myśl, że odmienianie czasownika <i>mijać</i> przez wszystkie osoby i czasy pokazuje, że przemijalność dotyczy zawsze i wszystkich. Motyw przemijalności ludzkiego życia stanowi nawiązanie do filozofii Heraklita z Efezu, który dostrzega zmienność wszystkiego, co otacza człowieka, oraz samego ludzkiego życia.</p>
7.	<p>Wszystko przemija i jest zmienne. W wierszu Poświatowskiej woda staje się odpowiedzialna za zmiany w przyrodzie, nieodłączną cechą samej jednostki ludzkiej jest to, że podlega procesom przemijania. Wiersz podkreśla też samotność jednostki (samotna czerwona olszyna) – człowiek sam musi mierzyć się z życiem i przemijaniem (śmiercią).</p>
8.	<p>Wiatr jest wieczny, niezmienny. Wszystko przemija, a on trwa. Być może dlatego, że sam kojarzy się z gwałtownością, zmianą – paradoksalnie więc tylko zmiana jest pewna, niezmienna. Wiatr przywodzi też określone skojarzenia: chłód, zimno. Można je rozumieć jako metaforyczny obraz obojętności losu (bądź świata) wobec naszego istnienia.</p>
9.	F, P, P, P
10.	<p>Podobieństwa – wszystko podlega przemijaniu, jest zmienne. Różnice – np. Szymborska skupia się na tym, co w życiu ludzkim jest trwałe i niezmienne, co jest jego stałą właściwością, natomiast Poświatowska eksponuje przemijanie życia; albo: u Szymborskiej perspektywa dystansu i obiektywizmu, u Poświatowskiej perspektywa subiektywna; albo: Szymborska – ludzkość (działania/aktywności właściwe dla całej ludzkiej zbiorowości), Poświatowska – człowiek (zindywidualizowane doświadczenie istnienia i przemijania)</p>